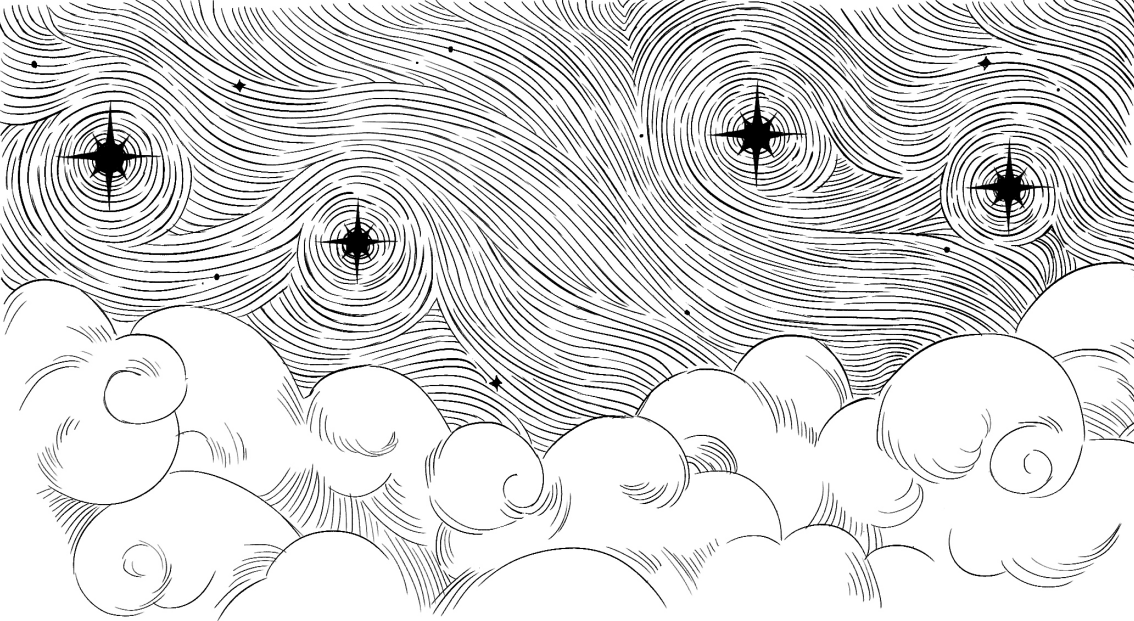

ПРЕЛЮДІЯ

У ЯКІЙ Я ЗУСТРІЧАЮ СВОГО ЗВІРА

РОЗДІЛ

1

Меч батька, виплавлений із холодної чорної сталі — найкращої у всій Кугарі — завис над ніжною шкірою лівого ліктя. У шлунку вирувала буря сумнівів, доводячи мене до нудоти та змушуючи вивернути на підлогу храму перший повноцінний обід, який я з'їла за останні тижні. Я сама попросила їжу, але тепер почала сумніватися, чи не схибила.

Зібралася з духом і прохрипіла:

— Почекай.

Батько, якого я вперше побачила два дні тому, насупив брови.

— У чому річ? — його низький та різкий голос відлунював темною залогою. — Звір не терпить зволікань.

Він високий, із кулистим обличчям і поставою людини, що знала собі ціну. Зовсім не схожий на замурзаних дядьків та череватих моряків, серед яких я виросла у нетрях Мерая. Під лівим рукавом пошитого на замовлення піджака ховалася рука з відшліфованого

чорного металу. Коли він прийшов по мене, сусіди з острахом і благоговінням відступали, щойно її помічали.

Я теж була насторожена, але ніяк не могла втриматися, щоб не зиркати на неї крадькома протягом дня. Зрештою, і мріяти не наважувалася зблизька побачити вмістище старшого бога. Усе життя вважала, що мені це не світить.

Мене раптово відвезли у гірську провінцію Дому Авери, одного з чотирьох вищих Домів Куґари. Я стояла навколішках на холодній кам'яній підлозі в приватному святилищі, готова стати жертвою богу. Пошарпаний одяг, у якому прибула сюди, мало рятував від пронизливого вітру. Мене били дрижаки від холоду. Переді мною центральна частина вітваря: страхітлива голова Жаского Звіра з гладкого темного металу. Скульптор надихнувся його вовчою подобою. Три ока Звіра інкрустовані дзеркалами, у яких відбивалися жаровні храму. Якщо придивитися, можна було побачити у віддзеркаленні власні очі. Усередині пащі скульптури стояла неглибока посудина з водою. У ній лежала моя ліва рука, знерухомлена кайданами на дні. Від холоду шкіру поколювало. Смоляно-чорна вода облизувала пальці, мов безодня.

— А іншого способу немає? — заїкнулася я.

Батько, лорд Зандер Авера та Друга Рука Жаского Звіра лише глузливо посміявся.

— Якщо тобі вилетіло з голови, саме ти хотіла укласти угоду. Чи, може, забереш слова назад і дозволиш матері страждати?

Якби це була байка про героя, пересилила б себе та пішла на самопожертву. Зціпивши зуби, скорилася б його лезу та пішла на цю угоду, аби мама отримала необхідні ліки. Вона просила мене цього не робити, але у Мереї мені не бракувало відваги. Гадала, що вбережу цю крихку сміливість, хай що буде далі.

Натомість я заплакала.

Двері святилища різко розчахнулися. Усередину ввірвалася жінка. Її темне волосся зібране у вигадливий вузол. Тонко нафарбовані очі та губи спотворив гнів. За нею йшло двоє прислужників. Вона тремтячим пальцем вказала на батька.

— Як ти посмів, — прогрімала жінка, — привести байстрючку до найсвятішого з-поміж наших храмів? Ти ганьбиш Дім Авери! Невже твоїм амбіціям немає меж, Зандере? Негайно опусти меч!

Цієї миті я хотіла лише одного: щоб батько послухав її, склав зброю та відправив мене якнайдалі звідси.

— Я хочу додому, — зарюмсала, сподіваючись, що це допоможе. Батько поглянув на мене, звівши брову.

— Додому? — перепитав він. — Тепер твій дім тут, Альмо. І опустив меч.

Походила я з Мерея — портового містечка у провінції Метія. Місцеві поклонялися Небовидцю, одному з чотирьох старших богів Кугари. Рибалки та торговці молилися вмістищам Дому Метії, плекаючи надії, що всевидюче божество благословить промисел, убереже від біди або навіть вплине на погоду. Раз на сім днів у місцевому храмі проводили служіння. Усе місто приходило подякувати богу, окрім нас із матір'ю.

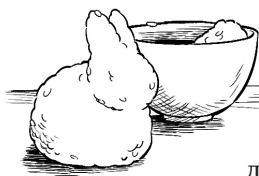
Наша невелика сім'я вирізнялася з-поміж інших. Мати ніколи не напучувала мене, як поклонятися Небовидцю чи решті богів: ні Тужливій Пані, ні Огидному Різникові, ні Жаскому Звіру. Ми

жили осібно, а оскільки не поклонялися і старим богам, нас щасливо оминула доля єретиків, над якими проводили ритуали та топчили.

Довго гадала, чому ми ніколи не приєднувалися до натовпу мерейців, які сумлінно йшли на молитву. Згодом стало зрозуміло, що жерці Пророка просто недолюблювали нас. Як і багато сусідів. Мене народили поза шлюбом, і ходили чутки, що батько був одружений.

«Небовидець усе бачить», — шепотілися тітки за спиною матері. — *«Певно, їй страшно, що Провидець уздрить нечестиві діяння та скине її в океан»*.

Не раз хотілося сказати тим лицеміркам, що моя мама найкраща на всьому світі. Вони не знали, що її усмішка ніколи не зникла, навіть коли на столі було порожньо. Вона завжди віддавала

мені частину своєї їжі, хоч сама потребувала сил для роботи. Були дні, коли ми їли лише рис із сіллю, і тоді вона запитувала: «Чим погостувати мою любу Альму сьогодні? Індичкою? Кабанчиком?» Вона виліплювала тваринку із рису, щоб потішити мене, і я прикидалася, що відкушую їм голови.

Хоч я ніколи не сумнівалася в її любові, плітки таки змусили мене замислитися про батька. Мама ніколи не говорила про нього, наполягаючи, що без нього нам краще. Юній та дурній мені інколи важко вірилося в це. Ні, я не вважала її поганою матір'ю. Але вона довго працювала у прибережному хостелі, часто повертаючись, коли я вже спала.

Мені було самотньо.

Я не мала ні братів чи сестер, ні друзів. Батьки не пускали до мене дітей, ніби ті могли заразитися скандалом через моє народження. Знала, що мамі боляче це бачити. Якось вона спробувала прихилити до мене сусідських дітей: купила цукерок, щоб я поділилася ними, а тоді якось умовила їх погратися зі мною, попри заборону батьків.

Коли вони з'їли всі цукерки (на моє розчарування) та покликали погуляти в квача (на що я неохоче пристала), один хлопчик запитав мене:

— У тебе справді немає тата?

— Мені він не треба, — відповіла я.

Він скривився.

— Усім треба тато. Мій каже, що твоя мама не може знайти чоловіка, бо вона блудниця.

— Неправда!

— Правда, — визвірився він та штовхнув мене.

Пам'ятаю страх і сором, коли всі почали сміятися. А тоді відчула проблеск люті, такої сильної, що вона обернула на попіл всі інші почуття. Наступний мій спогад: я стою на ногах, а той хлопчисько голосить на землі, тримаючись за зламану руку.

Пам'ятаю, як подумала, що він на це заслужив.

Здійнявся страшенний галас і тітки кишнули мене, кинувшись до хлопчика. Коли я попленталася додому плакатися мамі, на порозі нашого дому з'явилася мати хлопчика і облила нас брудними словами. Лютя із клекотом повернулася, але безмежне терпіння мами та її пальці, що ніжно гладили моє волосся, утихомирили мене. Мама вибачилася за мене, а тоді посадила перед собою та показала всю силу розчарування.

— Альмо, не можна так із людьми, — сказала вона тоном, що віщував халепу.

— Він казав про тебе жахливі речі!

— Я розчулена, що ти захищала мою честь. Але образи не виправдовують насилля. І не сперечайся! Мені байдуже, що вони говорять. Головне, що ми з тобою щасливі.

Від цих слів я знову розридалася. Вона заспокоїла мене та поцілувала в голову. Я так і не змогла пригадати, що зробила з тим хлопчиком, проте не шкодувала про скоєне. Було прикро, що засмутила матусю. Вона так намагалася знайти мені друзів, але я все зіпсувала, довівши, що і справді така непутяща, як про мене говорять. *«Видно, що вона росте без батька»*, — казали дорослі. — *«Мати не може дати їй раду»*.

Хлопчик, якому я зламала руку, виявився дуже товариським. Він попіклувався, щоб усі дізналися про мій вчинок. Більше ніхто із сусідських дітей зі мною не грався.

Я переконувала себе, що це неважливо. Мені від них нічого не треба. Без них нам із мамою краще. Але, на превеликий жаль, досі почувалася самотньо.

Тож придумала собі друга.

Вирішила, що він принц — вигнанець із тридев'ятого царства — такий самий, як і я. Він прекрасніший, ніж будь-хто з хлопчаків Меррея. Його волосся, мов місячне сяйво, а очі — як зорі. Він милий, чарівний, відданий тільки мені й завжди вмів мене розвеселити.

На противагу сусідам, мама вміла читати і мене навчила теж. Колись почула, як хтось розповідав, що якби не я, вона б вивчилася та досягла чогось путящого. Героїні книг нагадували її. Вони теж добрі, терплячі та надихають таких дівчаток, як я, ставати кращими. У тих історіях принци любили героїнь за доброту. Я знала, що не така, як вони. У мені причаїлася жорстокість. Та частина мене насолоджувалася болем хлопчика, хоч я і збрехала мамі, що шкодую. Ні, я не добра.

Тому уява змальовувала когось, хто полюбив би мене за жалливу вдачу.

Я ніколи не розповідала про нього навіть мамі. То дурничка. Сердешну Альму настільки не люблять, що їй довелося вигадати бодай когось, хто звернув би на неї увагу. Мені не хотілося знову її розчаровувати. Не хотіла, щоб вона переймалася.

Так він залишився моєю таємницею. Але залишався поруч, завжди наготові розвеселити мене у погані дні. Він тримав за руку під час негоди, коли не було мами, і гуляв поряд вулицями, корчачи гримаси хлопцям, які з мене глузували.

Ночами я відсовувалася на край ліжка, щоб звільнити місце уявному другу, та ділилася з ним найтемнішими страхами. Лячно було, що назавжди застрягну в цьому ненависному містечку. А ще я зруйнувала життя мамі, зрештою, вона була б щасливішою, якби не народила мене.

Тоді мій зоряний принц ніжно казав:

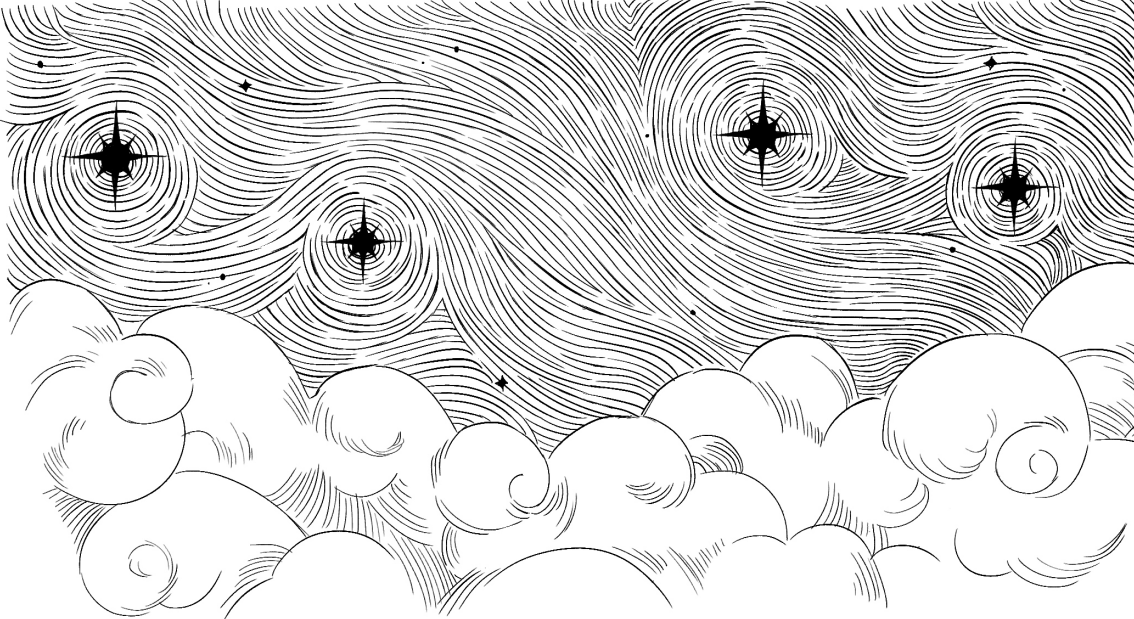
— Як ти тільки додумалася до цього, Альмо? Ти — благословення для бідної мами. Колись ми подамося у краще місце разом.

Одного дня мама повернулася з роботи раніше. Відчинивши двері, вона побачила, як я базікаю з порожнім місцем. Ніколи не забуду її вираз обличчя. Я не зрозуміла, чому вона так відреагувала. Подумала, що їй стало шкода доньку, яка говорила з уявним другом.

Лише згодом я усвідомила, що в її очах світилася не жалість, а пересторога.

Я перестала говорити з другом. Силою витіснила його з думок, а в якийсь момент зовсім забула про нього. Знову стала самотньою, але несла цю ношу заради мами.

Коли вона захворіла, світ розлетівся на друзки.

РОЗДІЛ

2

Усе відбулося зненацька. Одного дня вона просто знепритомніла.

До нас зайшла сусідка, почувши мій плач.

— Бідолашна жінка! — вигукнула вона, побачивши маму на підлозі. Мені не вистачало сил, щоб підняти її. Вона не приходила до тям. — Мабуть, у неї якась страшна хвороба. Тут допоможе лише Безжурний послідовник.

Цілителі з Церкви Тужливої Пані подорожували провінціями Кугари, щоб допомагати послідовникам чотирьох богів. На жаль, мерейську цілительку відкликали до столиці — Безсум'я. Вона віддала Тужливій Пані свої страждання, радощі, страхи — а разом і все інше, і почала вбачати у пацієнтах піддослідних для медичних експериментів, тому її позбавили посади. Щоб привезти до Мерея нового цілителя, довелося б заплатити більше грошей, ніж я могла уявити. Сусіди порадили звернутися за допомогою до місцевого храму, вважаючи, що це єдиний вихід.

Більше нема куди звернутися.

Служитель Провидця у чорних шатах зустрів мене на порозі храму. На плечах висіли срібні прикраси, підкреслюючи, що він людина поважна. Хоча очі прикривала пов'язка, здавалося, що він може бачити крізь неї. І побачене не надто вразило його.

— Ти хочеш зв'язатися із Церквою Тужливої Пані? — він задумливо поклав руку на вхідну арку, вирізьблену у формі тінистих кінцівок Небовидця, переплетених у дивовижні візерунки. Вони нагадували морських істот, яких інколи виловлювали моряки. Їхні щупальця звивалися у солоному повітрі. Арку прикрашало величезне око, яке обрамляли кінцівки. — Ти Альма Вен, донька Айри Вен. Так, знаю твоє ім'я. Але не пригадую тебе на проповідях. Боюся, не можу допомогти.

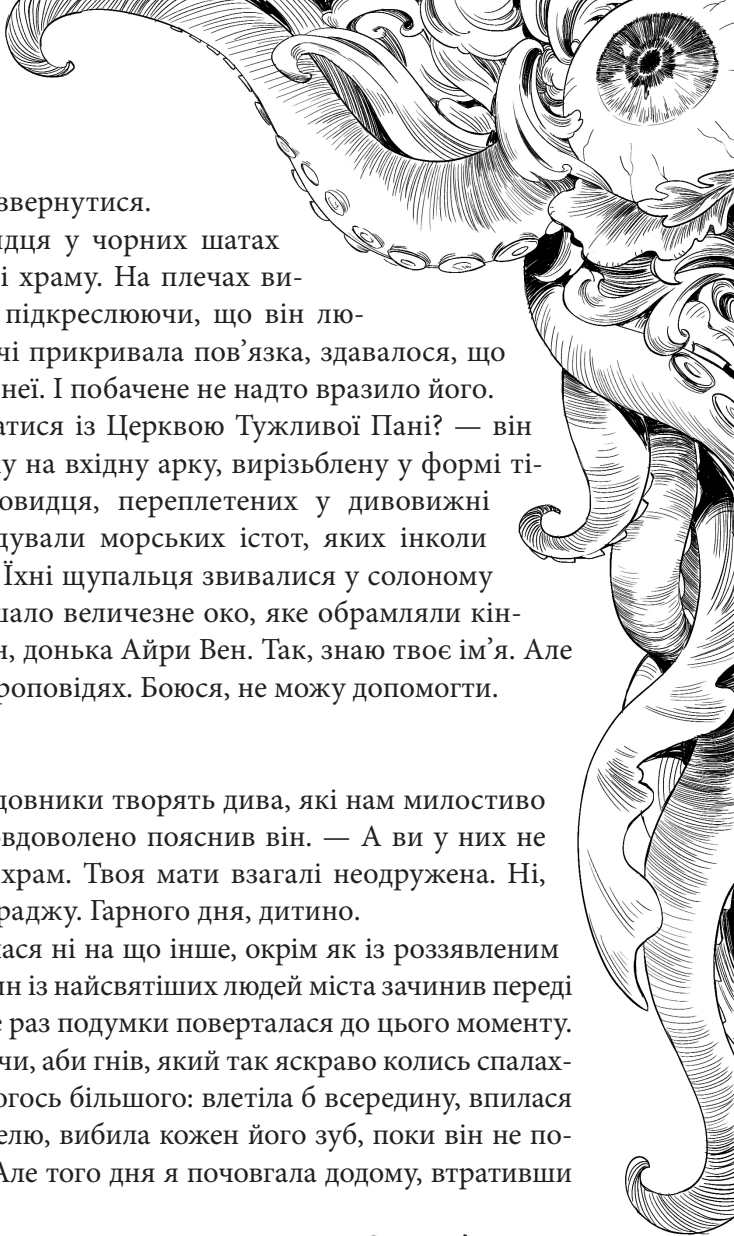
Серце похололо.

— Чому?

— Безжурні послідовники творять дива, які нам милостиво дарують боги, — самовдоволено пояснив він. — А ви у них не вірите і не відвідуєте храм. Твоя мати взагалі неодружена. Ні, гадаю, нічим тут не зараджу. Гарного дня, дитино.

Тоді я не спромоглася ні на що інше, окрім як із роззявленим ротом дивитися, як один із найсвятіших людей міста зачинив переді мною двері. Пізніше не раз подумки поверталася до цього моменту. Лежала у ліжку, жадаючи, аби гнів, який так яскраво колись спалахнув, підштовхнув до чогось більшого: влетіла б всередину, впилася руками у шию служителью, вибила кожен його зуб, поки він не погодився б допомогти. Але того дня я почовгала додому, втративши останню надію.

Люди дізналися, що у храмі мені відмовили. Злопам'ятні сусіди радісно перемивали кісточки. Зрештою до мене підійшла одна стара жінка, яка й сама рідко щось казала, але всотувала в себе кожну плітку. Раніше я зневажала її за байдужість, але зневага перетворилася на вдячність, бо вона тихенько підказала мені звернутися до місцевого лікаря.

— Твоя мати — добра жінка, — сказала вона, стоячи біля дверей. Був вечір, і я подумала, чи не спеціально вона обрала таку пізню годину, щоб її ніхто не побачив. — Вірю, що боги збережуть ту доброту, хай що кажуть у храмі.

Наступного дня до нас прийшов лікар. Він з голови до п'ят оглянув маму. З кожною миттю його обличчя ставало дедалі похмурішим.

— Я вже таке бачив, — мовив він. — Боюся, у мене невтішні прогнози.

— Ви можете щось зробити? — запитала я, сидячи біля маминого ліжка та міцно стискаючи її руку. Мій голос тремтів. Лише зараз помітила, наскільки кістлявою стала та рука. Відчувши мій дотик, вона напіврозплющила осклянілі очі та поглянула на мене. Вона ледве дихала. — Служителі Провидця не хочуть викликати цілителя.

— Дива Тужливої Пані її не зцілять, — пояснив лікар, витираючи окуляри. — У столиці є медична школа. Я б радив вам звернутися туди. Вони співпрацюють із закордонними лікарями та разом шукають ліки для цієї хвороби. Але при дворі ревно борються з усім, що не пов'язано з Куґарою. Непокоїть майбутнє цієї школи. Гадаю, доведеться зупинитися на цьому. У храмі й без того недолюблюють мою роботу.

— Дякую, лікарю, — слабким голосом прошепотіла мама. Це прозвучало щиро, попри її стан.

Коли лікар пішов, мама поплескала мою руку та усміхнулася.

— Каченятко, принесеш мені ручку та папір? Ми разом напишемо листа до школи, а тоді ти допоможеш мені надіслати його.

Я принесла, що вона просила, і почала писати лист під диктовку. У мене поганий почерк, але вона все одно схвально кивала на кожне виведене слово. Від думки про те, що це чи не останній такий момент, усередині зайатрила порожнеча.

— Альмо, — звернулася вона до мене, коли ми закінчили лист. — У нижній шухлядці комода лежить скринька. Там є трохи грошей та речі, що мають якусь цінність. В обмін на них літня пані

Ді, що мешкає навпроти, добродушно погодилася піклуватися про тебе, якщо зі мною щось станеться.

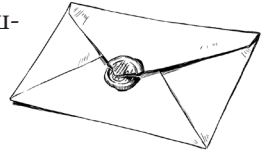
Я не хотіла цього ні чути, ні обговорювати. Коли сказала це, мама ніжно взяла мене за руку.

— Є речі, які неможливо здолати, — прошепотіла вона. — Я щосили намагатимуся одужати, адже страшенно сумуватиму за тобою, якщо помру. Хай там як, але пообіцяй, що будеш сильною. Альмо, ти дуже хороша дівчинка, і я знаю, що коли виростеш, то наважися на багато дивовиж. Тож станеш сильною? Заради мене?

Сказати «так» означало здатися. Мама знала це, тому просто слабко усміхнулася і більше не продовжувала цю розмову того дня. Мабуть, настільки втомилася, що зовсім забула про те, що приходувала від мене.

Коли я копирсалася у скриньці з комода, щоб знайти гроші на лист, то побачила річ, що зрештою зруйнувала моє життя.

Під нечисленними пам'ятними речима та прикрасами лежав важкий конверт, запечатаний чорним воском. Печатка посередині зламана, тож не вдалося зрозуміти, що на ній зображено. Треба було докласти більше зусиль, але тоді мені стало цікаво, звідки взялася така вишукана дрібничка.

Не варто було читати. Мене вчила поважати чужі кордони та сама людина, чиї кордони я порушила. Знала, що це неправильно, але все одно розкрила конверт та розгорнула папір.

Там було написано:

«Я пишу вам цього листа з порадою виявити обачність у цій справі з романом. Впевнений, що ви розумієте моє становище та усвідомлюєте, на що піде сім'я, якщо ви зробите якусь сміливу заяву. Не пишіть мені. Якщо прагнете грошової компенсації у межах розумного, можете написати за адресою нижче».

З. А.

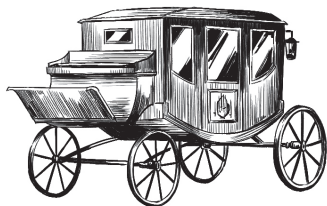
Голова пішла обертом. Вражений розум юнки сфокусувався на словах «роман» та «грошова компенсація».

Отже, чутки не брехали. Батько справді одружений, і видно, непростий чоловік. Мабуть, він має гроші на лікування мами.

Вона не просто так приховувала його, але я не мала жодного виправдання, щоб знехтувати можливістю врятувати її.

Того дня надіслала два листи: один до медичної школи, інший — мій власний, і молилася усім богам про відповідь.

Мабуть, цього робити теж не варто було.

Його привезла вишукана чорна карета. Я саме поверталася з ринку, несучи ячмінь на кашу, і побачила сусідських дітлахів, які витріщалися на дивовижу біля брудних східців нашого дому. У цьому районі міста нечасто бачили таку розкіш: заможні родини жили на півночі. Що тут забули багаті?

Через секунду я збагнула, хто це, і ледь не впустила продукти, коли стрімголов кинулася сходами.

Відчинивши двері оселі, я побачила чоловіка, що стояв спиною до мене. На ньому був стильний чорний плащ та капелюх. Тінь від постаті тягнулася через усю кімнату аж до мами, котра сиділа за маленьким кухонним столом.

— Альмо! — мама знялася на непевні ноги та кинулася до мене. Уже декілька днів я не бачила, щоб вона ходила. Вона міцно обійняла мене та відвернула від чоловіка, наче намагалася прикрити собою. Виснажене обличчя видавало: їй, певно, страшенно боляче, але вона все одно не відводила від чоловіка суворого погляду.

— То це вона, — чоловік, якого я вважала батьком, поглянув на мене. — Ти Альма, правильно?

Його чорний одяг був бездоганно чистим. Жодного мережива чи вишивки, які так любили представники вищого класу, але сидів ідеально. Чоловік — високий, з виголеним обличчям, шкірою, дещо світлішою за мою. Волосся того самого відтінку чорного, як і моє. На поясі — вишуканий меч. Рука, що недбало покоїлася на руків'ї, — з металу.

Я завмерла.

Уже чула історії про руки Жаского Звіра. Умістища Дому Метії віддавали Небовидцю зір. У Домі Авери Монстрові жертвували руки. Натомість ставали суддями смерті, якими керував Його дотик. Вони віртуозно володіли мечем і вийшли переможцями з усіх воєн за останні п'ятсот років. Помічники бога руйнації Кугари.

Та ні, подумала я. Не може бути, щоб батько виявився одним з них. Відданий шанувальник чи високопоставлений охоронець — можливо. Казали, що ті, хто чув Монстра, зрештою здавалися на поталу Його жаги до крові. Чоловік у нашому домі видавався пихатим, але не божевільним.

Я зібралася із силами та кивнула.

— Так. Це я написала листа.

Він здався не надто враженим.

— Той лист, точно. Доведеться найняти тобі нормального вчителя. Збирай речі. Ти поїдеш зі мною.

— Ні, вона не поїде, — втрутилася мама. — Альмо, йди до своєї кімнати.

Уперше в житті я розривалася між наказами матері й батька. За звичайних обставин послухала б маму. Зрештою, вперше бачила цього чоловіка, та й наказ теж не надто мене захоплював. Однак я написала йому не просто так.

— Як щодо ліків для мами? — запитала я. — Написала тобі, бо нам потрібна допомога. Як щодо неї?

Він неохоче погодився.

— Вона отримає необхідний догляд, якщо ти виконуватимеш обов'язки у нашому Домі. Але вона залишиться тут.

— Вона не поїде, — цього разу мама проказала жорсткіше.

— Ма, — запротестувала я, — хвороба...

— Не має значення, — вона навіть не дивилася на мене. Очі стежили за кожним рухом батька, наче він — дикий звір у домівці. Її обличчя викривив жахливий вираз. Я усвідомила, що мама справді пішла б на це і радше померла, ніж прийняла пропозицію батька. — Ти не забереш її до того мерзенного Дому, не зруйнуєш цим життя. Я не дозволю тобі.

Батько спохмурнів, а разом з ним — і ціла кімната. Раптом мене пронизав незрозумілий страх. Згодом звикну до його гніву, але ніколи не забуду той перший раз, коли невдоволення ставало відчутним, важко зависаючи у повітрі.

— Правду кажучи, — протягнув він, — ти не зможеш мене зупинити.

Мамине обличчя почервоніло. Притуляючись до її грудей, я відчувала, як вона тремтіла від люті та зусиль, яких докладала, аби встояти на ногах. Вона здавалася такою худою та блідою.

— Я хочу поїхати, — заявила я, і мама перемінилася на обличчі.

Якусь мить просто дивилася на мене. Взяла мою голову долонями та схилилася так, що наші очі опинилися на одному рівні.

— Альмо, — промовила мати. Її тон майже переконав здатися та залишитися. Він переслідуватиме мене решту життя. — Знаю, знаю, що життя зі мною не мед. Знаю, я не найкраща мати й проводила з тобою мало часу...

— Річ не в цьому, — злякано заперечила я. Як вона могла подумати про таке?

— Але ти не розумієш, — продовжила вона, не зважаючи на мене. — Твій батько — служитель одного з чотирьох богів. Якщо ти підеш з ним, твоє життя опиниться в руках монстра.

Усі жалюгідні відмовки випарувалися. Коли тільки вгледіла його металеву руку, в глибині душі я вже знала.

Я посягнула на те, що мені не до снаги.

Батько звів брову.

— Ці слова можна розцінити як ересь. Радій, що мені не дошкуляють дрібні образи, — він звернувся до мене. — Мені потрібен спадкоємець, а тобі — гроші. Ось до чого все зводиться.

Справді, що тут іще скажеш.

Я обережно вивільнилася з маминих обіймів. Пальці вчепилися мені в плечі, але вона слабшала, тож я струсила їх. Не могла поглянути їй у вічі. Відступивши, я підійшла до батька.

— Ти ж допоможеш їй? — запитала я.

Його обличчя було наче витесане з каменю та позбавлене усіх емоцій.

— Слуги негайно організують їй необхідний догляд. Я покрию всі витрати.

— Треба просто піти з тобою?

Він насупив брови.

— Ти пройдеш ініціацію, щоб стати частиною сім'ї. Як усі нащадки Аверів.

Я глянула на його металеву руку. Не треба бути мудрецем, щоб зрозуміти його слова. Але подумала: *«Краще втратити руку, ніж маму»*. Про неї подбають — і на душі неабияк полегшало. Не доведеться більше перейматися ні ліками, ні грошима, не гризтимуть думки про життя після материнної смерті.

Потім ще довго ненавидітиму себе за ті почуття.

Повернулася до мами — вона мовчки дивилася на мене. І здавалася маленькою та змарнілою, наче їй розбили серце. Я примусила себе усміхнутися.

— Усе буде добре, — запевнила я. — Провідаю тебе, коли почуватимешся краще.

А тоді покинула її, як дурепа, якою і виявилася.

Спочатку я щось відчула, а тоді все зникло. Батьків меч був таким гострим, що спочатку здивувалася відсутності болю. На коліна бризнуло щось тепле. У голові запаморочилося. Подих гучно відлунював у вухах. Біль пронизав плече та пальці, але це ж безглуздя.

Я дивилася перед собою.

Чому це безглуздя?

Повільно сіла на п'яти. Тільки тоді усвідомила: механізм більше не тримає зап'ястя, тому що воно мені вже не належить.

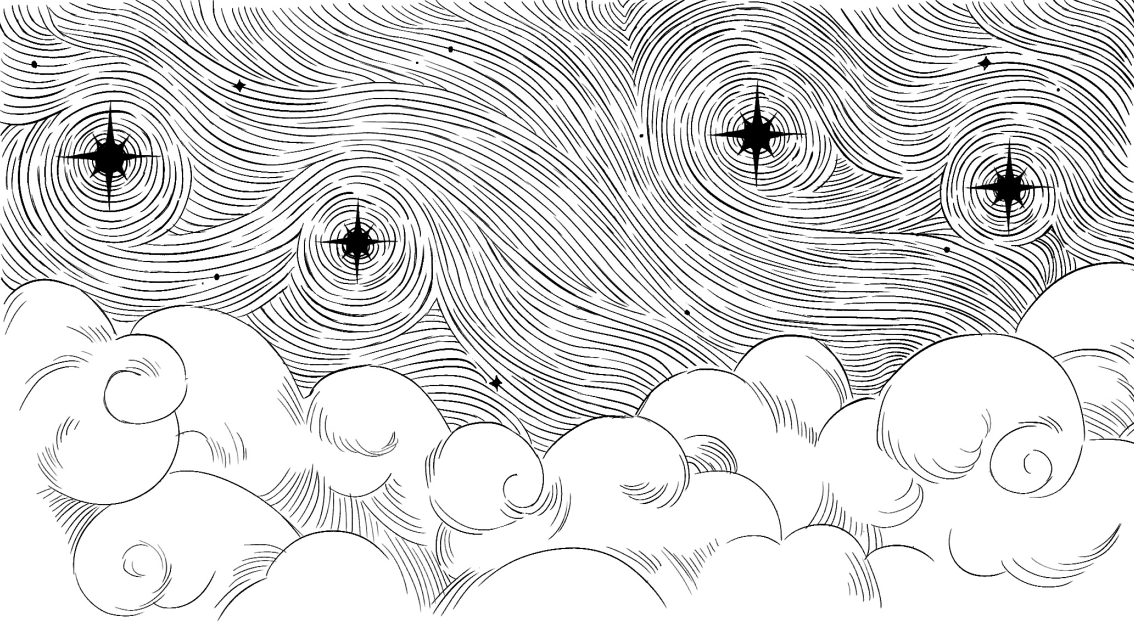
Я плакала і раніше, але ті сльози не порівняти з панікою, що охопила тепер. Дихання збилося, я нестримно схлипувала. Поглянула на те, що залишилося від руки, — куксу. Усе мокре від крові. За моєю спиною на батька кричала жінка, що увірвалася раніше, та я не могла розрізнити її слів. Наче опустився серпанок. І крізь той серпанок лунав чийсь поклик, ніби пісня сирени у туманну ніч.

Я зазирнула в пащу Звіра. Рука, наполовину занурена у чашу з водою, йшла на дно. Там наче бракувало місця, щоб вона повністю потонула. Попри це, вона дедалі глибше занурювалася в ідеальну темряву, поки цілком не зникла. Залишився лише кривавий слід на металевій губі Звіра.

Краєм ока я помітила якийсь порух. Щось на кшталт тіні чи гри світла. Із кожним тремтінням свічки та тіней воно підкрадалося ближче, поки біля мене не зачалася темна маса. Кожна клітинка тіла знала, що та темрява не з цього світу.

Я слабко чула сварку батька та жінки, наче вони стояли десь далеко. Здавалося, ця істота існує лише в голові, така собі оптична ілюзія. Я так злякалася, що навіть перестала плакати. Хоч мені й хотілося погукати на поміч, я не могла вимовити ні звуку. Хто мені допоможе? Хто постане супроти такої сили?

Істота схилилася до мене, ніби вивчала та намагалася закарбувати у пам'яті моє обличчя. Вона наче всміхалася. Світло змигнуло ще раз, й істота зникла, але я знала: життя вже не буде таким, як колись.

ЗМІСТ

ПРЕЛЮДІЯ У ЯКІЙ Я ЗУСТРІЧАЮ СВОГО ЗВІРА..... 9

Розділ 1	11
Розділ 2	18
Розділ 3	27
Розділ 4	45
Розділ 5	53
Розділ 6	70

ЧАСТИНА І ВИПРОБУВАННЯ..... 77

Розділ 7	79
Розділ 8	88
Розділ 9	104
Розділ 10	115

Розділ 11	124
Розділ 12	137
Розділ 13	154
Розділ 14	167
Розділ 15	179
Розділ 16	191
Розділ 17	201
Розділ 18	208
Розділ 19	221
Розділ 20	233
Розділ 21	244
Розділ 22	257
Розділ 23	272

ЧАСТИНА II ПОТОЙБІЧЧЯ.....283

Розділ 24	285
Розділ 25	293
Розділ 26	302
Розділ 27	313
Розділ 28	322
Розділ 29	333
Розділ 30	347
Розділ 31	359
Розділ 32	368

ЧАСТИНА ІІІ	
ХЛОПЧИК ІЗ ЗІРОК.....	377
Розділ 33	379
Розділ 34	385
Розділ 35	396
Розділ 36	403
ПОДЯКА.....	415
ПРО АВТОРКУ.....	417